

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNÄVÄNNEN

N:o 29.
18 Juli.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör J. B. GAUFFIN. Uppsala.

18 årg.
1901

Gud hjälper de ringa.

1 Sam. 17: 41—51.

För Gud är ingenting omöjligt, men för människan är intet möjligt utan Guds bistånd. Den store filistéern Goliat tror sig något vara och kunna af egen kraft. Se vi rätt på hans stora längd och styrka, så syntes det ock vara så naturligt, att en sådan jätte skulle kunna ådagalägga kraftprof. Han var ju sex alnar och en tvärhand lång, det bröstspansar han bar vägde ensamt sjuttiofem kilo och det bar han så lätt som vi bära en rock.

Men vid detta tillfälle ville Gud slå ned denne jättes högmod och visa oss alla, huru vanmäktig en människa är utan Gud. Emot jätten träder, icke en stark krigare, utan en yngling, en herdegosse, som endast lärt sig handtera en konstlös slunga. Det synes nu så naturligt för Goliat att i denna strid skall han vinna en lätt seger. Kanske mer än en bland Israels barn ansåg Davids företag att upptaga striden med jätten för ett dumdrigt vågspel, men David själf var full af mod och visshet. Han tviflade icke på utgången af striden och sade till Goliat: "Jag kommer emot dig i Herren Sebaots namn,

och Herren skall i denna dag gifva dig uti min hand och jag skall fälla dig." Se här skillnaden mellan de båda: David förlitade sig endast på Gud och Goliat på sig själf. När David fällde Goliat till marken med en slungsten, så var han öfvertygad om att Herren hade ledt hans hand och gifvit stenen kraft att tränga in i jättens panna. Han kunde således utan öfvermod bära sin seger. Sjöngo kvinnorna en sång till hans ära och sade, att David slagit tiotusen, så visste David, att all ära tillkom Gud. Det var Gud, som hade hjälpt honom från lejonet och björnen, det var Gud, som nu hjälpt honom från den öfvermodige filistéern.

Herren hjälper de ringa, som förtrösta på hans hjälp. Gud erbjuder sig att

hjälpa de små i deras frestelser och strider. De hafva ju också en kamp mot jättar, som äro väl så svåra att öfvervinna som Goliat. Jag behöfver endast nämna några: högmod, egensinne, själfviskhet och själfförtröstan. Emot dessa jättar behöfves en annan slunga än den David begagnade, vi behöfva ordet och bönen såsom vapen både till anfall och försvar. Men dessutom måste vi i vår strid hafva Davids hjälpare, den trofaste Guden, såsom vår kraft och hjälp i striden. Endast genom honom kunna vi obesmittade komma igenom en farlig värld, endast i hans kraft kunna vi öfvervinna de fiender, som lura på oss, endast i tro på honom kunna vi blifva bevarade för evigt.

Fr. E.

Bref till söndagsskolbarnen.

Mina kära små vänner!

Under många år har jag arbetat bland barnen såväl i söndags- som hvardags-skolan och därvid lärt mig älska detta arbete. Jag har visserligen de senare åren haft min egentliga verkningskrets i hemmet bland mina egna små, som Gud gifvit mig att fostra, men jag har dock fortfarande att med lifligt intresse följa söndagsskoleverksamheten och från min lilla värld i hemmet bedja Gud välsigna barnen och dem som arbeta ibland de små.

Jag läser ock med synnerligt intresse eder lilla tidning Barnvännen, och ofta har jag känt mig tilltalad bland annat af de älskliga verser, som under många år flutit ur den kära "Asters" penna. Nu har Gud flyttat henne hem till sin himmel, där hon hunnit den renhet, efter hvilken hon alltid tycktes längta.

Jag hade en liten gosse, lille Petrus, som var mig mycket kär. Han älskade sin söndagsskola och sin tidning och var mycket glad åt att få läsa den. När han hörde, att "Aster" gått till Gud, ville han äntligen lära sig den af hennes sånger, som han tyckte mest om, och det var denna:

"Gör mig ren, o Herre, ren som snö,
Låt allt ondt, allt orent i mig dö.
Gör mig ren, o Herre, ren som snö!"

Gör mig såsom liljan ren och skär,
Rena hvarje tanke, hvart begär.
Gör mig såsom liljan ren och skär!"

Gör mig ren som solens hvita ljus,
Höj min själ från jordens stoft och grus.
Gör mig ren som solens hvita ljus!"

Gör mig, Herre, ren som själf du är,
Endast då jag kan dig blifva när.
Gör mig, Herre, ren som själf du är!"

Jag kände mig mycket lycklig, när jag hörde min lille gosse läsa och sjunga den sången, och det är nu ett ljuft minne för mig, ty såsom ni kanske redan anat — lille Petrus har också fått gå hem till Gud.

Han var en liten gosse, ej fullt åtta år, men han var ej för liten att älska sin frälsare. Han längtade innerligt att blifva ren såsom snö, och han fröjdade sig åt att få gå till det sköna hem, som Gud har beredt åt oss alla.

Vi tänkte ej, att vår lille älskling så snart skulle flyttas till Guds ortagård, ty han var en frisk och präktig gosse. Men han bröts plötsligt ned af sjukdomen, och han tycktes själf genast hafva klart för sig, att han skulle få gå till Jesus.

En natt, då han var mycket orolig och ej kunde sofva, sade han: "Mamma, jag tror, att jag dör."

"Vill du det då, min lille älskling?" frågade jag.

"Jaa då, mamma, så gärna", hviskade han.

Jag talade då med honom om huru god Gud är, huru ljufligt och skönt Gud lofvat oss få i himmelen, och att äfven jag längtade att få komma dit.

Då öppnade han sin famn. "Så här skall jag göra, då mamma och pappa och alla mina kära komma efter", sade han, och därvid strålade hans ansikte af fröjd.

Han var alltid så tålig och vänlig under sin sjukdom. Och många, många äro de kära smeknamn han då gaf mig, och hvilka ännu genljuda i mina öron. Han ville så gärna, att vi skulle bedja till Gud, och oaktadt han var mycket matt, försökte han alltid knäppa ihop sina små händer och se uppåt.

En kväll bad han mig läsa någonting för honom. Jag läste några verser ur bibeln, däribland denna: "Där skall ingen värk vara mer". Han bad mig då läsa om denna vers, ty den tycktes honom så skön.

Ett par dagar innan han bemförlöfvades, ville han se oss alla. Han nämnde

oss då vid namn, smekte sina systrar och sade till Ellen: "Ni kommer snart efter". Därpå vände han sig till syster Ester: "Gråt inte, Ester", hviskade han, "ty Herren säger" — — — slutet af meningen hörde vi ej. Till sin yngsta syster hade han sagt en dag, då hon var ensam inne hos honom, att han nu skulle gå till himmelen, men därifrån skulle han se ned på oss, fastän vi ej kunde se honom, och denna tanke fröjdade honom obeskrifligt.

Ja, det är ett ljufligt minne vi hafva af vår lille Petrus, som så tidigt fick gå hem till sin frälsare, och nu är bärgad för evigt! Tänk huru god Gud ändå är, att han så vill fröjda en liten gosse, som barnsligt tror hans ord, och så alldeles taga bort dödens bitterhet! Då mitt öga stundom fylles af saknadens tårar, bruka mina små flickor säga till mig: "Gråt inte, mamma, du vet ju, att Petrus är lycklig hemma hos Gud, och där få vi ju alla möta honom."

Och nu ville jag till sist fråga eder, mina små vänner: Hafven I tänkt på, hvarför I gån i söndagskolan? Är det ej för att I mån få höra talas om Jesus, eder bäste vän och lära eder att älska honom? Jag skulle önska, att hvar och en af eder liksom min lille Petrus ville af hjärtat instämma i sångens ord:

"Gör mig ren, o Herre, ren som snö,
Låt allt ondt, allt orent hos mig dö!"

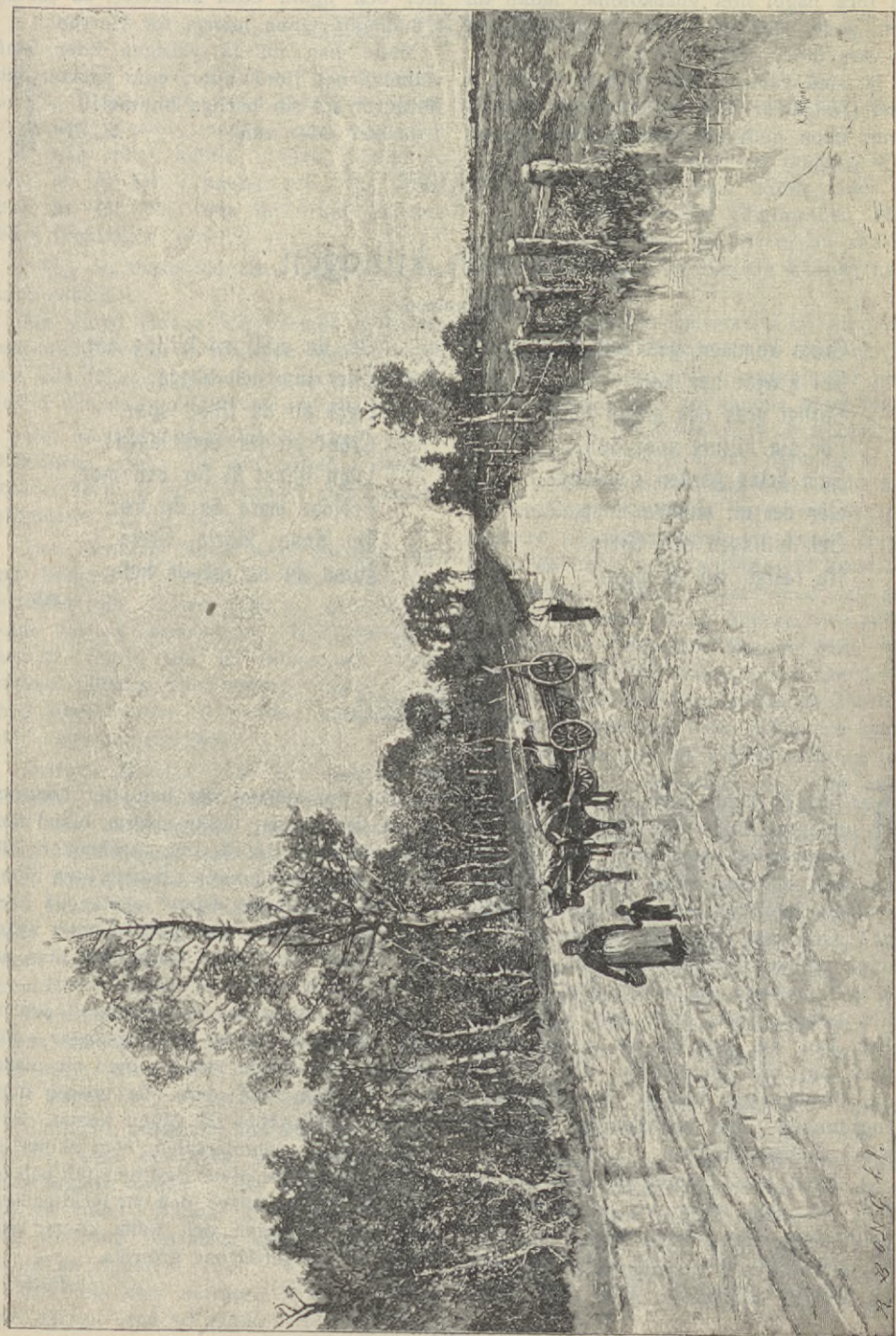
Och då skall Herren höra den bönen och väcka en längtan hos eder att helt höra honom till och blifva lyckliga för tid och evighet.

Jag hade en gång en liten skolgosse, som lämnade sig åt Jesus. Han är nu en tjuguarig yngling, och för kort tid sedan hade jag bref från honom, däruti han uttalar sin glädje öfver, att han i barnåren lämnade sig åt Herren. Gud hade under alla dessa åren bevarat honom, och det var hans fasta hopp, att han äfven framgent skall göra det. Gud hade välsignat honom, så att han nu själf är lärare i en söndagsskola och arbetar för

GRETA OCH KILLINGEN.

BARNAVÄNNEN.

I SOMMARSÖL.

att föra något litet vilsekommet lamm till den gode Herden. Det är lyckligt att få vara med i det arbetet!

Ja, små vänner, lämnen eder själfva åt Gud i unga år och lefven sedan för honom, talen godt om eder frälsare i hem-

met och bland edra kamrater, så skolen I måhända vinna många för Herren.

Mätte han nu få välsigna eder, små vänner, och föra eder, edra syskon och föräldrar till sin härliga himmel!

önskar eder vän

M. B—II.

Greta och killingen.

Med teckning.

Greta kommer, god och glad,
Sol i ögat har hon,
Saftigt gräs och gröna blad
För sin killing spar hon.
Se'n kring gården i galopp
Går det uti muntra hopp,
Och killingen och Greta
Ha roligt, må du veta.

Om du själf en killing har
Eller lam och bägga,
Laga att du flitigt spar
Grönt att för dem lägga!
Liten tjänst åt far och mor
Fröjdar mera än du tror,
Du Anna, Märta, Greta,
Hvad du nu månede heta.

—rd.

I sommarsol.

Med teckning.

Har du ej känt, huru hjärtat vidgas af underbar fröjd, när luften mättad med blomsterdoft strömmar till dig från den vida slätten, öfver hvilken sommarhimmeln hvälfver sig i skiftande färgtoner? Och när du såg lärkan höja sig under jublande drillar, var det ej så, att du själf önskade dig vingar för att kunna följa henne högt, högt upp i det blå? Eller kan du låta bli att le och sjunga äfven du, när du lyssnar till bofinkens och löfsångarens härliga duetter inne i skogsdungen, där solstrålarna leka och blixtra mellan bladen?

O, hvad landtmannen är glad och förnöjd, när han efter väl förrättadt värf vänder åter från staden, med dess damm- och rökfyllda luft, dess brännheta gator och osunda gränder! Hvad han känner

sig lätt om hjärtat, när han åter kommer ut på den soliga, friska slätten, bland skogens doftande björk- och furukronor, där hälsan ler emot honom i hvarje liten blomma, där hårdande arbete väntar på åker och äng, och där den gode Guden skänker honom stärkande sol-luftbad utan att landtmannen själf anar välsignelsen!

Vagnen knarrar så muntert, oxarna sätta hufvudet högt, fålen gnäggar i löfhagen, körsvennen smäller med sin piska, och gumman och den lille gossen marschera så förnöjda på vägen hemåt. Alla fröjdas öfver sommarsolen, som skiner så ljummande varm öfver Sveriges fält och teigar, där grödan växer, och där lyckliga hem med röda väggar och hvita knutar titta fram ur trädgårdarnas grönska.

J. B. G.

Guds öga vakar.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

”Jag förstår inte, hvad som kom åt tösen”, sade bonden, som stod och såg efter henne. ”Jag skulle ha lust att få fatt i henne och höra, hvad hon är för en, men du orkar väl inte bära flickungen vår?”

”Nej, nu måste du bära henne, jag kan inte ensam.”

De gingo vidare och började tänka på någonting annat, hvarvid de snart glömde sin lilla följeslagerska. Denna gick emellertid framåt utan att veta, hvart det bar.

Det började blifva lifligt på landsvägen. Bönderna gingo till sitt arbete, resande körde förbi i stora vagnar, och barnen skyndade sig till skolan.

Det förekom Nina, som om alla sågo på henne; de undrade väl, hvad den stackars lilla flickan hade att göra så ensam ute på landsvägen. Hon var rädd, att de skulle tala till henne och skicka henne tillbaka till Stentorp, därför följde hon åkerrenarne så mycket som möjligt, där detta lät sig göra.

Drifven af oro gick hon oupphörligt framåt. Något mål hade hon ju icke; det var bara tanken på att komma så långt som möjligt från sitt förra hem, som dref henne att fortsätta sin vandring. Hennes hopp var emellertid, att Gud skulle leda hennes steg till vänliga människor, som icke skulle neka att taga emot henne.

Emellertid blef hon mycket trött, fötterna värkte och hon kunde knappt hålla sig uppe, men ändå vågade hon sig icke in i något hus vid landsvägen.

Slutligen varnade hon en liten vacker kyrka, som skymtade fram mellan höga, höstfärgade almar. Den låg där så täck på en kulle. Rankor af vildvin slingrade sig omkring fönsterna och infattade dem i mörka ramar.

Då Nina kom närmare, blef hon varse, att dörren stod på glänt. Det såg så in-

bjudande ut, hon gick in, hon ville hvilas sig — bara en liten stund.

Fastän det var höst, var middagssolen så varm, att den svala luften under de höga hvalfven kändes välgörande. Hon andades lättare och gick fram till altaret, där en stor tafla tilldrog sig hennes uppmärksamhet.

Den föreställde frälsaren i en ljus, skinande gestalt, stående i en tempelport, omgifven af ljusglans. Ansiktet var obeskrifligt mildt men på samma gång majestätiskt, och händerna voro utsträckta till att välsigna. Förgrunden upptogs af en stor, bred marmortrappa, som ledde upp till templet. På denna trappa syntes flera figurer: en kung med en krona, hvars tyngd har böjt hans hufvud; vid hans sida en tiggare, klädd i trasor, med den ena handen hvilande på en krycka, den andra sträckt mot frälsaren, liksom både han om det som var mera värdt än bröd. En ung man med lagerkrans på sitt hufvud och förtviflan i sin blick, en soldat med hederstecken på bröstet och ett blödande hjärta därinnanför — alla dessa voro ordnade på den ena sidan af taflan. På den andra stod en moder med sitt lilla barn, och längre ner en kvinlig gestalt med bleka, förvridna anletsdrag, som vittnade om ånger och förtviflan. På nedersta trappsteget stod en negerslaf med järnringar om händerna, från hvilka hängde en tung kedja. Denna hölls af en hvit man, som vände bort ansiktet från den skinande gestalten däruppe. Människohandlaren vågade icke se på honom, som betraktar alla såsom bröder. Närmast frälsaren stod ett litet barn, som höll honom i manteln och såg på honom så glad och förtröstansfull, som om det visste, att ”Guds rike tillhör sådana”. Under det hela stod med stora förgyllda bokstäfver: ”Kommen till mig alle I, som arbeten och ären betungade, jag vill gifva eder ro”.

Det var en märkvärdig tafla; Nina tyckte sig aldrig ha sett någonting så härligt. Det var som om himmelens portar hade öppnat sig för henne, och hon satt länge i stilla hänryckning och betraktade målningen; i synnerhet måste hon se på frälsarens förklarade ansikte och det ljuslockiga barnet. Och det lättrorliga barnasinnets glömde snart sin sorg och sin oro. Hon kröp upp på en bänk, där lade hon sig med hufvudet mot armen och somnade.

Sedan hon sofvit en stund, vaknade hon vid att klockorna började ringa till begrafning. Hon sprang upp från sin hviloplatz, just som liktåget närmade sig kyrkporten, men så satte hon sig åter lugnt ned på bänken och lyssnade till sången.

Solen började nu sjunka, och hon måste gå. Strax utanför kyrkogårdsgrinden delade sig vägen åter, men hon valde den, hvilken gick i samma riktning som svanarna flugit. Den förde uppför en lång, ganska brant backe, och hon var mycket trött, då hon ändtligen nådde dess krön. Men ansträngningen belönades dock med en härlig utsikt. Så långt ögat kunde nå, låg det stora, vida hafvet framför henne. Dess gröna böljor glittrade i aftonsolen, och hvita segel, tremastare och små fiskarbåtar sågos i hundratal. Matroserna ropade, fiskmåsarne kretsade rundtomkring masterna och vid stranden.

Djupt nere under hennes fötter låg en stor stad med många gator. Husen tycktes henne vara riktiga palats, hon hade aldrig sett sådana hus och sådana kyrkor. Ej heller hade hon sett hafvet, och således hade hon ej kunnat göra sig en föreställning om dess majestätiska skönhet. Intrycket var storartadt.

Försjunken i betraktande af det för henne nya skådespelet, tilltalades hon af en vänlig röst, som frågade henne, om hon icke förr varit i denna trakt. Hon värde sig om och blef varse en medelålders kvinna, klädd i en svart kjol med röd kant och mörkbrun kofta.

(Forts.)

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 22—28 Juli 1901.

- M. 22. 1 Sam. 18: 1—12. *David älskad och hatad.*
 T. 23. 1 Sam. 18: 1—2. *David vinner Jonatans kärlek.*
 O. 24. 1 Sam. 18: 3—4. *David hedras af Jonatan.*
 T. 25. 1 Sam. 18: 5. *David vinner folkets kärlek.*
 F. 26. 1 Sam. 18: 6—7. *David besjunges af Israels kvinnor.*
 L. 27. 1 Sam. 18: 8—9. *David hatad af Saul.*
 S. 28. 1 Sam. 18: 10—12. *Saul söker döda David.*

Söndagsskoltext för den 28 Juli:

I Sam. 18: 1—12.

Tänkespråk: Rom. 12: 19. Hämnens eder icke själfva, mina älskade, utan lämnen vreden rum; ty det är skrifvet: "Min är hämnaden, jag skall vedergälla, säger Herren."

Convolvler,

Dikter af Aster,

har nu utkommit från Barnavännens förlag. Det är en rätt stor bok på 210 sidor, innehållande 114 sånger och dikter af den för vår läsekrets väl kända och mycket afhållna författarinnan. Det är en gripande stämning i dessa sånger, som alltjämt mana upp ur synd och mörker till honom, den ende, som kan frälsa och sprida förklaring och ljus öfver jordlifvets sorg och nöd.

Convolvler har en elegant utstyrel med författarinnans porträtt. Priset är i bokhandeln 2 kr. för häftadt exemplar och 2 kr. 50 öre för inbundet. Om tre eller flera förena sig och rekvirera boken direkt från Barnavännens förlag lämnas 25 % rabatt.

Uppsala i Juni 1901.

REDAKTIONEN.

Uppsala 1901, Uppsala Nya Tidn. aktieb. tr.